

Egyed Emese

ÉLŐVIZEK

Versek

TARTALOM

Történik valami	Június
Advent	Matt
Átmenet	Vásárhelyi este
Téma	Azkit Kolozsvár-óvári szállásán szerzett
Ez az a föld	Trója s a többi
Szavak útja	Száz sor magány
Metszéspont	Mielőtt hazatérünk
Holnap	Beszterce-Borgó
Chria	Anakreóni levél
Bordal	Reggeltől estig
Első negyed	Nomen loci
Szüret után	Sóhaj
Havak előtt	Ne sírj
Levél a kastélyból	A sziget
Szerződés	Korhú tanok
Keresztút	Hárshántó kert
Noktürn	Formula
Lamento	Légvár
Márta	Madárcörök
Szerződések	Mementó
Vörös és fehér	Lánc
Szilencium	Holdtölte
Variáció	Oldás
Számadás	Tejút
A csók	Naenia
Utolsó negyed	Visszafelé
Szombat	Tizenkét válasz
Janus kapuja	Az erdön túl
Macabre	Aratódal
Gyöngyszemek	Sírhatunk, barátaim
Békesség	Bede Anna
Az út	Lessus
Könyörgés	Aszály
Gloriette	Mikor a hold leáldoz
Pál levele a Strebersdorf-beliekhez	Hóbagoly
Fogadatlan rétor	Batyu
Árdeli szép hold	Inga
Falikárpit	Hadikikötő
Égtájak	Könyörülj
Skólák között	

Történik valami

mint fonnyadó szavak közt fürge csönd
mint könyvek feszes tarkóján a por
mint lángok közt a fönix véres árnya

mint vén ha karját imádságra tárja
zuhogó fényben mint ha elborul
az álmodozás félvilága lassú

oszlású éje vagy a lassú nincsen

hárságak ingó ingatag békéje
mint félénk mozgású kopár tavasz
mint sírás mélybe lopva vasbilincsben

úgy vélem sejtem bár elmondani
mint jajt nehéz történik valami
kellettem hozzá nem kellett hozzá

Advent

Lomb vagy láng vagy ezerarcú felleg
ezerarcú harsány mezei zsivaj
ott jársz élsz halsz féltenyérenyi helyen
ott figyelsz a csöndre ott felejtet el
nevét a hűségbe belefáradt tárgynak
határkőnek fának

Micsoda hazába küldtél élni Isten
micsoda homályba
zártál asszonytestbe hervadó szerepbe
nyelvbe kalodába

Számúztél magamra hagytál árnyvilágban
ostorodra fűztél

De te lomb vagy tűz vagy
valahol feléledsz elfeledhetsz
tudlak

Őrizni tanullak

Átmenet

a harmadik vers fényes lángra gyúl
füstjétől könny szökik szemedbe torkod
egész valódat fojtó gúzsba rántja

vasárnap alamizsnát osztanak
hamar lefoszlik szép szavunk virága
jégfészkü fecskék lassabban köröznek
hamar kialszik vers és tűz a tájra
tilos napok fehér pernyéje hull
fölszálló csöndben volt lélek lakik
nem szédít el nem elevenedik meg
az álmod és a szíved nem lesz könnyebb
de vedd mert vers és mert a harmadik

Téma

találkozunk egy harmadik helyen
kiszikkadt ajkú mocsarak között
lidérc a kétely nyomukba eredne
hálót ereszt a reggel a füvekre
de égre röppent ezüst bíbicek
furulyáznak mert békességre vágyunk
találkozunk a rejtelmes vizeknél
homályúzó fehér utak között
nem marad jel hogy örömünk jelentse
nem oldódik fel alkonyatok terhe
lékbe kiált a szélfejedelem
találkozunk egy harmadik helyen

Ez az a föld

Utazz hát összevissza mint a felhő
könnyű halálra készítsd fel magad
helyet keres majd valaki a jelnek
emlékeznek rád múltó madarak
mulandó arcú fák tornyok terek
napnyugtakor kőháton ülő szélben
téged keres a bujdosó meleg
divatból rég kiment szóból köt hintát
betakarja a dallam árkait
meg sem írt gyűrött leveleket hint rád
kincset keres a csönd a közeledben
küszöbödön a kötőrőfű felnőtt
ez az a föld de tündérül kegyetlen
utazz hát összevissza mint a felhő

Szavak útja

ma már fogalmad sincs milyen kövek
között sarjadt a forrás hány öreg
és sarjadó jegenyenyár tövében
indult mint első tétova beszéd

nem tudod milyen sovány gyökerek közt
merre kanyargott kezdetben a csönd
ma már fogalmad sincs korábbi gyöngé
beválthatatlan sóvárgásaidról

nem érted soraid nem érzed ízét
annak a régi víznek nyugtalan

utadnak fogy a medre fogy a partja
pallók korhadnak kötélhíd szakad le
ó titkaid visszhangos völgy kiadja
áldott köd száll a vajúdhelyekre

arcra buknak áttetszetlen habok
mocsárra váltja öbleit a szó
felöleled a hajnalt elhagyod
maradsz kiszáradt ajkú hírhozó

Metszéspon

láttalak ideröppentél
pacsirta formát öltöttél
búbos voltál pittyegetél
hamar elfelejtettél

röppen a lomb megfagyott
kertek alján hangom is
árva jégcsap hold vagyok
lépcsőről legurulok

már írások nyelve foszlik
gyűrűm alatt átbújt a csönd
várlak holnapig

vár a holnap
pacsirta-tollú szürke szárnyú
fellegküszöbről csillagok lángok
félrehajolnak

Holnap

Itt vagy, itt vagy, látlak én.
Hó telepszik küszöbömre,
párkányomra hold repül:

szél dagálya most lep el,
széles csónakod ha ringat,
záros ajtaid ha nyílnak -

Itt vagy, itt vagy: hallható.
Ha nem volnál, mindhiába
tűz, víz, rög, levegő, szó,
zuhanás vagy lebegés:
bordáimmal kidobolnak,
ha ma nem jössz, minek holnap.

Chria

Nem szelence: kőszekerce,
iszonyatos kelepce.

Mindegy, hogy még szeretsz-e -

Vagy rám untál;
kiszárad a lomb is a kútnál,
kizárod a csapda bilincsét:
kivárod, míg oszlik a húség -

És megavul, mint a faggyú,
poshad, akár a holtág,
szürkül, mint beteg hattyú -

Virulásom koholták?
Bujdosásom, bukásom
jó mulatság szüretre;
rőzsém gyűl a rakáson -

Ne pillantson meg, aki fürkészt!
Ki szól: szavát felejtse!

Borágam maszlagot terem -
keserű víz
a szerelem

Bordal

Írjunk talán kenyérbél verseket
födél verset garasra váltható szót
írjunk talán láncot a hűtelen
a könnyű léptű ifjú szerelemre

hétágú napfényt szőlőtöveinkre
a fájdalmas igazságokra írt
pincés csöndet írunk homályba veszve
titkos ábrát mely beavat és tilt
valóra valót tengermélybe hálót
déli oldalt ahol dió terem

írjunk áttetsző múltó perceket
szellőt mert elbabrál a kerteken
békét hol elidőz az akarat
vihart hogy döntse le e keserű
ez örökösen tele poharat

Első negyed

mert messze jártál vadvizek között
hajadba fehér holdfény költözött
tekintetedbe olvadó havak
mélységek nyíltak útjaid alatt

mert megváltozott szájadban a szó
sarjadt a visszametszett fájdalom
lángot dajkált a szomjazó mező
mostoha lett a dal gyöngye karom

nem keres immár ölelnivalót
nem emlékszik virágszagú szelekre
nem ereget több sárkányt több hajót
kővé válik ereje íve terve

mert egyetlenegy eleven mosolyt
megőrizhettél újra köt és old
szabaddá tesz és visszakövetel
mint hold világa búcsúzz el jövel

Szüret után

olyan borokra szomjazom
amilyenekből hősök ittak
eltévedt istenasszonyok
víg csízek fájós lábú őzek

olyan borokra szomjazom
amilyenek illatos este
fullasztó csöndű délből érnek
akármit őrizz bármit tervezz
kőkapu kőkulcs őrzi lényed
ne lépj a fénybe áruháza lesz
és széttaposnak mint a szőlőt
a szélbe szórnak földbe ásnak
jaj kit rejt majd a kőkapu
kiforrott must álmaim alján
édessége rejtekeidben
oly sokáig élő valóság
s nincs
nincsen

Havak előtt

Hét ágba fond az esztendő haját.
Keríts köpenyt rá, fehér lenből szőttet.
Árnyékát sorsod ködben lopja át
- napszak-határon tükrök tündökölnék;
Hét ágba fond, úgy is, ha lehetetlen!
Gyöngye a szó: elveszejteti magát.
Sámándobok repednek fel szívében,
nap-hold jelei égnek, mint a seb.
Lábon száradnak érted el a tölgyek;
életem és halálom elfelejtem:
pohely leszek... Sőhajnál csendesebb.

Levél a kastélyból

Már szüreteltek itt, már helye van
sírásnak, hóharmatnak, kőszálásnak.
Itt kerestelek; láttad általam
a poroszkáló fehér kabalákat,
a rekedt kakast a kupáscserépen,
a derékba tört virágszálakat.
Akárhonnan jártál, bizony láttalak:
hallottam októberi borospincék
hűvösén túl, hogy zengett a harang
hazai falvak dombjain keresztül.
Rezdül a csönd, a rozsdás idő vele rezdül:
széttroppantják hívás és hit gerincét.

Szerződés

elhervadt a szó
már nincsen lombja csak a pillantásnak
érfalú termék visszahangzó
csöndje megbontja becsapja
darabokra töri a kastély ablakait

elhervadt a szó
illendő kertek ígéreteit
fülledt színpompás szerződéseit
megszegte áthágta megsemmisítette
a szarvas-zuhanású fagy

lánggal jelölte

és füsttel elfödözte
a visszafojtott indulat
karóit verte földbe

s olasz kópártán szélputtók füttyülnek

de hiába a szó
a szó elhervadt

Keresztút

a diadalmas út itt véget ér
imádkozz értem gyarló húgodért
ha délre nézel hűlt helyemre nézel
és bosszankodsz még rám éppen elégszer
ne búsulj tavasz jön föltámadok
hóolvadásban testvérkönny ragyog
Szamos-zajlásban integetek látod
hegyekre szórok ökörfark-virágot
nem sajnálom én ami elmaradt
megdicsőült nagymama-napokat
csonttá kovácsolt hangszálak beszédét
s hogy nehéz léptem farkasok beérjék
rám emlékezned mégsem lesz teher
Isten szeret ég-földdel elkever
maradj el békén én sem leszek árva
csöndlabdákat gurítok e világra

Noktürn

jaj puha szó
már rettegéssel álmodlak meg
de testet öltesz számkivetnek
és elvetél a hold a kútnál
jaj zuhanó
röggé lennél ha tudnál
tövestül szaggasd égesd ki a kertet
tövis a dal még ínyedbe akad
mélység ragyog
jaj fény és árnyék egy alakban
kié a tér kié a terhed
lék és hajó

Lamento

semmi közöd hozzá
hagyd bajában egyedül
érted lett gonosszá
sok hideg szél egybegyűl
tart bűvös tanácsot
nincs menekvés kő leszél
ereid a rácsok
szó vág beléd százezer
mi közöd magadhoz
eladattál ítélet
kövesül rád tartozz
pénz gurul hull a véred
Veszteséged fájjon
fáj a törvetőnek is
szárnysuhogás lábnyom
hátrálék s előleg is

Márta

jaj a vámház a szenvedés helye
már a csönd is ütésekkel telve
már a rózsza feje földre hajlott
elzsibbadt percekre hajlok

három csillag a jaj kupoláján
három titkos ajándék még vár rám
sírásra földre jutásra
hadd legyek őrzője társa

sorsa örökre vivője
meg se remegjek előtte
hadd legyek én aki által
létbe hull jajjal virággal

Szerződések

A szavak lassú lépte ismerős
hajladozásuk is megroppanásuk
de mégsem eleven az ág a törzs

még fojtogat hogy világba kiáltsuk
a hallgatás a semmi lüktetése
az eskü és az eskü megszegése
az átok amit fel nem oldozott
a feledékeny mindentudó Isten

a szavak álmunk közben érnek el
az álom karjaira telepednek
seregestől mint gyermekcsillagok
álmomban földi nyelven hallgatok
de égi szavak szárnyas békessége
csöndesen ül fehérülő fűzeken

maradj testvérem csönd és rejtelem
és ki sem mondott örök igazság közt
maradj napokig álmélnodj velem
beszél a lélek közel éghez földhöz
ragyog a reggel mint a gyalogút

ne félj nem vándorlás megérkezés
s mint szavak lassú lépte ismerős

Vörös és fehér

Félek, túl öreg leszek, mire viszontlátjuk egymást.
Félek túlélni veled diadalt, lebomlást.
Holnap már függöny sem kell: ég szemléli tetteinket,
megítéli látható, láthatatlan mosolyunk,
félrekapott pillantásunk, kivetített álmainkat,
bűnös vágyainkat.

Nádsíp szavát harmat szegte,
csengettyűk nyelve kihullt:
félek, túl öreg leszek, mikor újra szólongatlak.
Sem ajtó, sem ablak.

Szilencium

Ne gondoldj többre: nincs messze az este,
ne kívánozz a nincsbe, nem lehetbe,
hagyd kedvenc meséid egy csontra fogyni,
harag, halál ne bírjon véled, holmi
vadidegen ritmusok tőled messze
valóra váljanak, összhangba veszve:

keresd a hálaadás szavait.

Keretbe foglalt kívánságaid
emelkedjenek váratlan magasba.

Engedd, hogy Isten titkod kihallgassa.

Variáció

úgy vártalak mint sarlót a kalász
mint csillagfényt a sziklahomlokok
dobog a csönd még élő kovaváz
sodrásba billent új horgászhorog

úgy vártalak hogy csendültem belé
és szó bőr és földkéreg fölrepedt
leborultam egy ábrándkép elé
neked faragtam hívó éneket

úgy vártalak mint vadvizet a völgy
holdsugarat a törékeny fűz válla
hogy rám ismerj tán sorsodhoz törődj
figyelj velem egy rejtőző világra

elárasztott a béke a harag
mint bolond óra jártam egyedül
s percek múlnak míg szólni sikerül
hogy őszre jár hogy végig vártalak

Számadás

Ha tél lesz, elhagyom a kölcsönfedeleket.
A jégre csusszanok. Egyedül, nem veled;
a tűzre hajlok majd, lobbanjon el a gyarló
tölgyfagally, papirusz.

És álmodjon a zajló
víz hajdanán volt léptekeket, suhanást,
örizzen váltó vize zokogást,
elnémult dallamot, varázsigéket.
Elhagyom házad, körülveszlek téged
elhamvadt karú vers gyűrűivel
(lassul a vér, elfogyott a hitel:)
fizetni indulok fellegküsöbkhöz.

A csók

Pusztuljatok, gyász falak!
Kertet ültetek.
Háncsból fonom könnyű kunyhóm,
holdsugár lesz függőágyam,
csönd a szőnyegem.

Ne keressetek!
Elkerül a fájdalom.
Cirmos léptű félelemtől
nem borzong a szív ösvénye:
kert sarjad ködén.

(Hársgyökér bokámon át
hadd keresse otthonát,
iszalag csontos csípőmön
legyen hétszer pántolt börtön.
Vállamon bojtorgán teste -
két szemem repkény fedezze,
leheletem Kháron lesse.)

Utolsó negyed

Vaskosárban tűzgyapot:
túl közel vagyok.
Szikra úszik csöndpatakban,
elveszítjük partjainkat,
könnyek gödre ringat -

Túl közel. A fűz bogán
megpihent a suttogás,
megpördült a hold.

Nézd, szital a félhomály,
hozzád békül szó és táj,
elrejtőzött, aki sírhat:

fény és pusztulás.

Szombat

Az ösvény mint az átló
óriási napórán -
a gyermek szeme vádló,
súlyos ég nehezül rám -
add, Istenem, hogy Pünkösöd
reggele tisztán leljen,
hogy húzódjunk a tűzhöz,
s a lényünk rád feleljen;
látod az igazságot,
feltárod a sötétet,
köteleink levágod:
hadd áldjunk, áldjunk Téged.

Janus kapuja

a szó
önmagát mégse látja
szándéka van elindul ugyan
és Orpheusként pillant mégis hátra
kapuvá tágul a villám sziklarés
a suttogás az úton a csönd
az a kevés
kisasszony kegyed megöregedett
uram most műtetre fel
a vers megbotlik a lépést váltja
egy év lehullt avarajkú lárva
avarajkú szavak születése halála
zajlik a vénülő kapuk alatt
Isten majd békítő magzatot ad
fél szeme hunyva fél szeme vak
cseréli Janus a sorskapukat

Macabre

Közel sem vagy, messze sem,
lassan fonnyad a kezem -
elfelejt simítani,
szégyelli, hogy van.

Már a neved tél és nyár,
arcod más lett, másé lett,
nyelvet ölt a szó, a csönd:
mit, meddig, miért?

És - kinek? Ha nem hiszed,
van szorongó, rossz szíved:
rendre megtudod.

(Minek támadt indulat,
csontok, hölgyek és urak,
pávák, gyöngytyúk?)

Gyöngyszemek

Jó volt válaszolni is
rég nem kérdezett meg senki
hálómat lágy vízbe vetni
lesni fodrok villanását
szellő változását

Lépted újság szaporázta
ezüst hárs vigyázta
visszhang fújta kardalát
békesség pillantott rád

Gyöngy terem a csókból

Kétkedni is jó lesz
tudás falán ajtót vágni
ürmöt-zuhanást próbálni
kiszakadni húsból-vérből
következzék bármi

Más szemekkel ébredek
végre sírnom is lehet
végre láncaim levásnak

Fűzöm koronámat

Békesség

békülni jó
Mnémoszüné tejarcú lánya
tükrébe néz
álmában sem riad fel
nem cselekszik kívárja

ha úgy kell
utánam értem jössz majd
elfeledsz hogyha úgy kell
megbékülsz néma elviselhetetlen
szörnyekkel is

békesség
más persze mint lánynapok álmodása
hadd hallja lássa
hétköznapijaid a halál

az ünnepek szárnyasuhogása
csontjogar föld deszkatalár

Az út

Gondolataid, mint az esti árnyék,
nem nőnek többet, elmosódnak már,
alaktalanok, mint elképzelt tájék:
nincs összefüggés, semmi sem talál,

vagy inkább nagyon is talál minden mindennel,
és te magad sem különbözöl itt
a láthatatlan kavicstól, fatörzstől;

önérzeted üvegcserepeit
nem sepri össze nyírágseprűje
hajnali fénynek, szíved terűje
egy rőzseláng-lobbanást ha megér,

de csillagtüskék koszorúznak téged,
s szavaidon átüt a könny s a vér.

Könyörgés

a gyarlót aki újabb mérget forral
a nem levőket és az elmenőket
a letarolt és kifosztott erdőket
a sárkányoktól lankadó erőket
az itt felejtett szikkadt nagyszülőket
a templom felé vivő kisutcákat
a szélbélelte aggó iskolákat
az aprópénzen megvett kenyeret
a kormosodó levegőeget
az otthoni vizek legédesebbjét
kétségbe esettek örök keresztjét
az elpusztult s születő könyveket
az álmot amit lát a kisgyerek
a hajót amely zátony fele fut

a félelmébe horgonyzott falut
botló beszédünk sápadó reményünk
a jót a rosszat amit meg kell érnünk
áldd meg Isten karácsonyoddal

Gloriette

Sirályok, bűvár-
kacsák, kövér,
fekete lábú hattyúnépek:
díszletek kastélytavak jegén,
képletek. Szélbe libegő lélek,

Sinn - mondanád. De pihetestű,
kóbor sugarak pihennek, élnek
fázó szobrok talapzatán.

Dzsinn-, lidérc-, táltos-,
tájszavú szél:
ajkára fagyott a sóhaj.
Kék árnyékszárnyak csöndje közén
suhog rejtélyes földi dal.

Ne nézz be téli ablakokon:
most csillag hull, száll a korom -
figyelj csak: Winter,
Schönbrunn, Gloriette.

Pál levele a Strebersdorf-beliekhez

Rőt pipadal
játszik a tar fejek közt
hollári hej
kering a bécsi füst

Csontjaival
kerepel minden aggnő
hollári jetzt
beginnt ami még nem volt

Most Ende van
fáj a káró a coeur
hollári hopp
pipák ólomdalok

Fogadatlan rétor

Talán most... Nem szégyen?
Szabad erről beszélnem?
Lehet, de nem illik?
Illik, de nem ajánlott?
Hagyjak bilincset, jármot,
elavult szívű szokat?
Sem idegen, sem hajdan?
Nem kell a szaga se?
Ha itt él, riadózhat?
Ha vendég, pofa be?
Másból állanak a honi,
másként hangzanak a poli-
fón zenék?
Más a lépéshossz?
Finom taktus van?
(Ne meressze hát dialektusban,
ne forgassa - ne hunyorgassa
a szemét!)

Árdeli szép hold

kevély a fény kalásza
a hangot csönd halássza
ne nézze csak idézze
keseredik az íze
cseperedik a lángok
között a jaj lehámlott
kéregből kék sikoltás
mennyezből hull a korbács
mélységből kél az átok
nem vernek nem kiáltok
nem talál engem Isten
nem keres feddő szóra
se lécs se ón se óra
sem dallam sem parancsszó
sem jel sem messze hangzó
utalás halk jelentés
mert fertőz csal elkendőz
juttat férges örömhöz
csábít álnok ligetbe
rejtőzik közeledbe
meglesi ha kifáradsz
kéngőzőkkel eláraszt
bőrödre betűket ró
festéke elegendő
igéje mondókája
lassan feszít a tájra

Falikárpit

(egy habán műhelyből)

Ha álom jó, szabad tartani kérni
szabad a vásár és a képzelet
mesét mondok aki akarja érti
ha nem érti hamarabb elfelejt
ez egy kevély mester de nem szerette
lila virágját s elhagyta a beste
világra hívta és magára hagyta
kopott selyem spártai lelke rajta

Itt már a pók is szövi terveit
eldöntöm én is hol szakítsam el
éosz kárpitját és a mondatot
a nyomomban még pernyét sem hagyok
tűnő illatot sem mint pézsmáállat
képek közé bogozva sem találunk
ha keresnek de ugyan kit keresnek
csak oltár mögé csak zsebekbe lesnek

Megválni csak a rózsától nehéz
nem suttogástól nem találkozástól
kenyértől háztól vésett kötábláktól
csak attól a sarjadó tövises
és szemtelenül szélbe kalimpáló
körünkbe tévedt titkos csenevész
és sorvasztó bokortól

Hajnalok
ott számolgatnak elhullt szirmokat
szökevény rímek ott valóra válnak
én is meglelem rejtő lomb-tanyámat
s kit érdekel egy kertész nem szerette
satnya rózsáját meg sem érdemelte
fakó bársony az öltés itt kifárad
csöndbe zárom porkárpitos szobádat
mese nő háló szövetik nekem
virágok úsznak égi tengeren.

Égtájak

Felhőt hajtani, fészket, bölcsőt tartani, palló
léceit koptatni: szél jár, szó csavarog,
őrzi a titkot, bontja a zengő hajnali színt, a
lassú ábrándot: sír a hegyen valaki.

Sír; vagy imádság csöndje enyészik, lázad a lélek,
kék ragyogás ölel át: áldott kék nyugovás,
már a hidegből ránk örökített félelem elhagy,
s égi örömből kél csönd és szárhegyi szél.

Skólák között

Két szó között két lélegzetvételnyi
pillantás palló fás partok között
hajók nyomában vízi daruszárnyban
redőket vet reményed örököd
meg nem fogalmazott ki nem kiáltott
szorongásod sirályszerű magányod
két szó között két hazugság között
szívedre matrózcsomót kötözött
mágnesmánu sokat illesztett szépen
irányulj jelölj igazíts az égen
rák indul sosemvolt házába vissza
a vízöntő méregpoharát issza
a szűz a hulló angyalokra borzad
hold mögé rejteznek meglevők voltak
homályosodnak mai csillagok

Ma szombatfalvi úton ballagok
ma péntek török ábra imaszőnyeg
tegnap sem tudom ki voltam miért
figyeltem sóra füre dőre szóra
miért lendült ki csöndjéből az óra
ingája kongó titkos igazsága

Ma dióágak végén szél delel
Himbálózik fénypikkelyeivel
macskaléptekkel jön közel az árnyék
hasadozó padláda pihevers
hagyakozik a gerle a halálnak
holnapi párok óvodába járnak

Gyermekeket két szó két ünnep között
nem látok csak temérdek iskolákat

Június

A hegy tövében ott ahol a köd
eltakar sivár falakat üres
száraz gallyként koppanó szavakat

a hegy tövében jó meleg eső
tisztító sűrűjében a homály
észrevétlenül hajlik a szobába
terül a könyvekre a kéz nyomára
a hang nyomára
ki tudja tán a lassú köd fölött
a fal leomlik és fölépül újra
nem Déva vára Monte Cassino
Ha meggondolnád
Por ül a szívre más tavasz lefújja
vagy hegy tövében alszik álmodik
szent ifjúságán túl ma keserű
ma édes holnap holnap idegen
ízeket formát

Matt

Jégtörő Mátyás. Péterek
és Pálok percre elhallgatnak -
megszólal a pinty, az eresz,
elpirul a transzilván parlag,
elpirulnak diákleányok,
a politika mocsarát
ébredező ordasok járkák,
felfalják álmok új bárányát,
felfalják az életmesét.

Rossz sasok szállnak szerteszét:
hatalmas árnyékuk a város,
rossz mondatok között világos
és sötét bábok küzdenek.
A szürke mént is lenyilaszták,
a fekete királyné vak,
a fehér futók menekülnek,
a bástyák lángban állanak -
mind paraszttá lett, ki vitéz volt,
a játszma helyén vér!

Vagy tintafolt.

Vásárhelyi este

Klavír és hárfa szittya nyelv mögött,
de lám, a zene elmúlt mindörökre;
ha ki álmodott, tévedett. Ködök,
idegenek csendje, rossz gondja, ökle.

Mit keres itt elfelejtett korok
poros játéka, levitézlett sorsa;
mi ez a vásár advent közepén,
lefosztott zászló, kongó pince, torzsa.

Ha erre jár, aki nem áttal,
hozzon mosolygást is magával;
érintse meg a hárfa itt
rojtosodó vak húrjait;

de éjszakánként pókok muzsikálnak,
egérke fészkel klavírodúban,
csönd vándorol, magasodik, zuhan,
csillag haldoklik, susognak a várak.

Azkit Kolozsvár-óvári szállásán szerzett

Kolozsvári várfal
ádventi köd által
hűs reggelben szelídül
kopár ajkú szélben
Szamos szekérében
jövendő karjába dűl
szerződés a hajnal
némaság a jajjal
örvényre táncra perdül

Lombtalan ligetben
kutunk illetetlen
mikor jutunk ünnepre
sűrű csönd pallóján
fellegetben gázolván
jó rossz életre kelve
Híd-kapu bástyája
Sétatér lócája
ha ki sírna nevetne

Trója s a többi

görögösen lépdél az este
gyermekünk szerelmesek
nagyapánk várai romban
megfagy a csönd a keréknyomban
ha bűnözők
ha jó lesznek
ha fut a Práter körülöttem
mint cirkuszló sátor alatt
ha Velence bujkál a ködben

elszalasztom a madarat
elszalasztom Fortuna asszonyt
lebukni könnyű idelelni
összekavarodik a meddig
a mikor és a wann a wenn

fagy ül a tulipán fejére
most térek haza sosem észre

Bécs kakukkol a szívémen

Száz sor magány

míg útra kelsz
míg elhagyod Kolozsivárt
nem mondd Isten hozzád Csigaombr
nyúlik a perc
a messzi villamos vált
holdtejből fürdik már a Bükk a Lomb
nyúlik a perc
csak amíg egyet gondolsz
és nyelsz egyet az elhalasztott gondolhoz
álmod között matat a csendszugár
a csomagokban rossz ruhád rendben
már harangoz a félsz a zsigerekben
minden között élesebb a határ
de elhagyod ha te is elhagyattál
ha tudnál jobb kutaknál megmaradnál
a Sétatérén gesztenyék arany
beszéde észrevétlen semmivé lett
egy csúf sirály kiált rejtett ígéret
összerezzen a tűzoltótorny
a Malomárok bőre rinocérosz
nyúlik a perc így sose jutsz a célhoz
félrebeszélisz rossz helyen keresel
a tél beállt a tavasz sosem áll be
hová indulnál gyanús ráncú télbe

egy szusszanásnyi csöndet követel
egy szendergésnyi békét a világ
megáll a szél
míg elhagyod Kolozsvárt
bereteszelheted az ablakot
ezért-azért
a tücskök visszamondják
hogyan készültél eltévedt ragok
hogyan bujkáltak lassú szavaid közt
vizet bort vért
mit éreztél eredben
mire vártál még újra tehetetlen
ki tartott attól nehogy lekörözd
nyúlik a perc
a hallgatás is bágyad
ma útra kelsz ma meg se bontsd az ágyat
ma megfürödtek a szobavirágok
értelmetlen a küszöbön megállnod
botlik az árnyék ácsorog veled
a szó lehull a szó titokká foszlik
nem jó a szó négy fal között marad
akármint van te sosem lehetsz torkig
csönddel telnek a kristálypoharak
a Szappany utcában a műterem
de jó művészek veszekedtek ottan
de jó barátok árkon-bokron túl
megint nevek tárgyak közé jutottam
álmok fölött
szigorú ór a szúnyog
nyúlik a perc
és elfelejteném
gyékénykosárban szelet kenyér szunnyad
meg fog száradni
a nyarak helyén
mi lesz ha nem hozhatunk semmi jót
az ajándékok messze szállanak
ólomkatonák rizspapírhajók
bezár a hazahívó vállalat
a Fellegrár kapuin jött a dér
körülkémlelt a nyirkos városon
a mondat vert csapásáról letér
elhagylak rozzant szülővárosom
de itt a csillag kéményed fölött
de kenyeret sütnék az éjszakában
nyúlik a perc
egy dallam eltörött
cserepeiben szétterjed a tájon
a Postakertben kútba hullt a csillag
sziporkázik a szenny a Szamoson

míg elhagyod az elhagynivalókat
jó hinni hogy még jó az Isten jót ad
a Gorbó völgyben édesebb a som
a rejtekforrás körül karcolt kőbe
rejtőzött el a névtelen homály
magaddal hordod úgy szaladsz előre
sóhaj röppen a versbe beleszáll
amit nem vittél zománcos cserépen
nem takargattál kendőbe fehér
papírlapok közé nem simítottál
az mindhiába van soká nem él
Kolozsvárt mondtál Bongár patakával
sok földre dőndült nyárfa-óriással
akik itt éltek örültek beszéltek
búcsúzó holdnak most érkező szélnek
Kolozsvárt mondtál jó kimondani
ha elmentél kimondja valaki
helyetted a toronyból a Szobortól
a Hója-erdő pihenőhelyén
a sínek mentén kecskenyáj kolompol
nyúlik a perc kihunyó vers világít
mi lesz velünk az új találkozásig
mi lesz veled elnémult Híd-kapu
délibábbbá lett ó Magyar-kapu
lejárt a perc
magány visszhangja voltál
elejtett szó seregbe gyűlt soroknál

Mielőtt hazatérünk

Kikerültük a pocsolyákat
Meleggel csalogat az este
Hold szárítja a platánágak
rügyeit könnyeit feledte
Benépesítjük itt a helyet
Bevalljuk vágyunk s bűneink
a szél lombot szed avart kerget
poharunk újra megtelik
A szívünk újra megtelik
Róma felett vadludak húznak
Itt szomorkodunk reggelig
jót tesz ez fáradt humorunknak
Az Osteria ar Galletto
körülvesz boldog semmivel
békés csevellyel pipafüsttel
késik az ébredés a conto
Hazatérünk persze de pronto

Beszterce-Borgó

Haragszol-e még?
Falu fullad a tóba, kerítések
futnak a víz pereméig, fecskénység
költözött a kísértet-szállodába!
Huzatként az ablakon ki-be járva
viszik a hírt a fönt s a lent között.

A Borgó sziklaarca égre néz.
Fürkészi titkát rejlő Istenünknek,
aki nem szólt, csak szeme villant;
aki, ha kell, a rejtekedbe pillant,
de elnézi, hogy elvagy nélküle.
Még a világot hagyja, mentire.

Haragszol-e még?
Csak arra vágytam, hasonlók legyünk,
hasonlóbbak, mint eddig, két kezünk
ne csak egymást s a szerelmet keresse,
hogy valld meg egyszer, bár magadnak:
figyel rád az is, aki hallgat;
óvott babiloni vizeknél -
és most félt a Borgó alatt.

Anakreóni levél

Kaolinból keveset,
fél marékkal gipszből is,
sót a tóból, bányából,
tűzet lidércpanyáról,
vizet könyvek hamuján,
rovást mohos kő lapján,
lejtőn ördögszekeret,
macskatalpat, ha lelek,
kenetet békanyálból,
cseresznyét közös tálból,
csigaháznak elejét,
pimpós bornak velejét,
végét bal szerelemnek,
sötétségét veremnek:
fogadd tőlem szívesen!
Transszilváni ajándék.

Reggeltől estig

A méregkeverők óráján ébred
Borév felől, csattogó vad vitorlák,
lobogó sörények szavát sodorva
a szél; felborzolja az Aranyost,
sátorszeget cibál, belezilál
kócos és selymes álmainkba, és
a vár felől dereng az ébredés -

Torda vitéz szőlőskertek ösvényén,
pejlován lépdél, kényes lépteit
visszhangozzák a sziklafal fehér
orcái, mint a félig szólt szavak
jelentését a hajnal és az alkony.
Lehamvadt már a tűzhelyen a hold.
Tán álmunk is volt, életünk se volt,
de szénégető völgyében lakoztunk.

Nomen loci

Pokoldülő, akasztó:
hősök-ösök erre éltek;
itt törődtek párosan,
pusztultak csoportosan.
Míg apadt a vér, a kút,
kő alatt homály fakadt;
csontos-árok, Patkósor,
porig égtünk ezerszer,
elfagyott az új fa ága,
elfogyott a mosolyunk.
Ódon nyelven sír a szél,
érdes halmok taraján,
Setétoldal, Kenderfosztó:
nevetek vet árnyat rám.
Ma meséljük, félig értjük,
holnap érthetetlenek,
titkos formát öltenek.
Íme itt a hely neve;
ez maradt: a név helye
(ördög szisszen, angyal pisszen),
ez maradt a pusztá hely,
és itt botorkál az óhaj.

(Nincsen név, csak nevetés,
nincsen könny, csak könnyű sóhaj)

Sóhaj

próbáld halkabban újrarendani
ízleld a szót ne lázadj holnap
találkozásaid halaszd el

próbáld halkabban újrarendani
nehéz kísérlet ez minden ami
megtehető jól van még egyszer

tudod a hangod is majd átveszik
más szalagra éléből még veszít
színébe csönd vegyül érdes jelek

hogyan ezer közül felismerjenek
őrizzenek mindenki értse meg
más voltál voltál hangos terveid

kacatok immár Kolozsvár határán
hamujuktól füstöl a rókadomb
feltámadsz ott sereges varjak kárán

tán keress jobb szót
és halkabban mondd

Ne sírj

Ne sírj hogy Erdély mondd barátaim
nincs időm rátok de a gondolat
satöbbi indulj minden más irányba
vesd áttetszőbb vizekbe horgodat

tán nem tátognak képtelen napokban
keserű parton üzeneteid
bocsássatok meg új munkába fogtam
integetek még pár esztendeig

a szép határ szerelmed meggyötörte
illúzióid kerékbe törtetek
sötét hágókon lidércek követnek
a nappal viszolyog az éjjel retteg

ne sírj hogy Erdély megették a hangyák
cifra falun a vénembereket
sok ó templom égre szárnyal ha hagyják
nem néked véd tisztást a rengeteg

ne sírj meríts a megmaradt vizekből
ha árva vagy illó a környezet
önzésed társad elhagyott a testőr
tudás hazádhoz közelebb vezet

A sziget

A dallamot még ismerik talán,
még érdemes nevükre kérdeni;
előbb gyanakvók lesznek, azután
megszeretik azt, aki kérdezi,

hogyan volt apjuk-anyjuk, hogyan élt,
milyen nyelvet és tájszólást beszélt,
ők hol nőttek fel, kapujuk előtt
folyt-e patak, és miféle fa nőtt;

megszeretik, soká emlegetik,
és visszavárják. Hiába. Pedig
szemükben fénylett már a bizalom,
s szavak gyúltak a régi dallamon!

Korhú tanok

mindeme felszúrt ízekre szedett
bogarak lekötött úszójú
átszúrt kopoltyújú halak
kipöckölt kifeszített szájú
zöld békák kicsípett húsú
szétnyesett izmú sivar kagylók
gyíkok két lábon spirituszban
döglégypeték rőt húson rángatózó
póklábak alélt szúnyoglábak
az undor ami a gyomromban támad
az irtózás a környező világtól
könnytől és úgynevezett tudománytól
elér kivégez régen nem vagyok
csak egy elárvult hangot hallgatok
a szétnyesett élet ere-verését
mindegy hogy álmét vagy ébredését

Hárshántó kert

halk szavú bölcsek
összezavart beszédű patakok
gyökeret törzset
a titok félbehagyott
megfejtését keresik

lesik a távol hajlatát
pejt fakót deresig
számlálja ménesét a faág
és a fa perceneteit a kétely a szű
a vasorrú homály
mert rosszul csírázik a béke a szó
az elvetett táj

* * *

eljössz-e vízemhez te tölgyfa-lakó
eljössz-e felhőtelen reggel
elvész a beszéd a lugasba való
megtelik a vidék gyerekekkel
fészkeiket a darázs vak odvait a hárs
elrejté mégis előlünk
idegen a kezéd tétova léptedet
nem ismeri föl a kertünk
lassan emelkedik szürkébe rejtezik
mint búcsúzó társ
gyökeret törzset vasölelőset
nem talált elveszít

Formula

Mikor a mondat félbeszakad
utána nem következik
semmi lehullnak a szavak
Mint ha a kalász földre pergeti
a szélbe pergeti magvait
a vándor rossz úton halad
a jelkép semmit sem jelent
vezértelen vad seregek
indulnak sarkcsillag iránt
a kedves párnájára ránt
nem firtatja félelmeid
a pohár lassan megtelik
titkos írás a peremén
sok a higany kevés a kén
keresd az arany jegyeit

Légvár

kék és arany mint egy címermező
október meleg szombatja van itt
oldódik a görcs nincsen éhező
sem szenvedő a fények karjait

ölelésre fonta a délután
a ringó szél ott hintázott a fán
a gerlék elfeledték tetveik
szürke dalok szálltak a tengerig

szabad lehet a kert fölött a hely
reáramszhetnéd titkos jegyed
álmokba gyűl a szó a méz a tej
eszedbe jut átéled feleded

Madárkörök

ha sehová
de legalább a tornyok iránt mégis
műveletlen szárnyas gyűrűk közé
omladozó fellegvilágnyi fénybe
ha sehová ha mégsem sohasem

szállnak sodrott szellőben buborék
szavú csalások dallamos bukások
le föl le kék fekete ajkú csöndek
ha lomb ha láng ha félbehagyható
ha gond száll test szagatja kötelét

de el se hidd
akár fogatlan szájú táltosok
tán megtagadhatod megtilthatod
a könnyű estét forgandó szerencsét
a jó mosolyt a rossz emlékű lencsét
vagy meg ne sejtsd a szóba nem valót

Mementó

hogya mint a hársvirág
illatoztál alkonyatban
lassú szélben szült az ág
hullni vágytál szakadatlan

hogyha mint gyermekkezek
minden mindenki felé
nyújtóztál vasat rezet
simítottál lelkedé

testedé az álmodás
pusztulásé lesz a szó
égre sóhajt mélybe ás
hamvas csöndet hordozó

hársfavirágos virradat
elfelejt a gyermek is
édes csönddel óvd magad
verstövissel fénykötéssel
szirmos szemfödéllel is

Lánc

mintha soha nem léptük volna át
azt a vizet épp azt a küszöböt
mintha az évek horzsolt oldalát
belepték volna vadkender

rögök

a véred kerek útján
ne félj hogy elmúlsz mint a reggel
hamuzsír-oldó hallgatásban
iszonyú

kelj fel

köszönts a fel nem ébredőket
köszönd meg hogy jöhetsz-mehetsz
árnyékok nőhet testedet

ha vetsz

ha nem aratsz soha
miként mint mintha

Holdtölte

Bárki voltál mostanig,
szíved búval megtelik,
tükrödbe homály tekint,
sírsz, nevetsz és sírsz megint,

bárhol jártál, torpanj meg,
hadd találkozzam veled,
ne találád a helyed többé,
engem végy körül örökké,

bármi történjék, hamar
szél porommal elkavar,
kebelébe rejteget -
egy halált, egy életet -

(könny apadjon, lánc szakadjon:
ébredj. Fordulj. Közeledj.)

Oldás

hogya sírsz mint vadvizek
le sem törli könnyedet
hogya rejted ráncaid
fénye húsodig vakít
hogya álmod elriad
nem csitítja kínodat

nem borul föled az ága
nem vezet boldog világra
nem követ nem tart veled
űzd el úgyis elfelejt

Tejút

hogya eljössz hogya nem
rám olvassák szennyüket
lábnyomuk tövist terem
égen tejcsikó üget

csorbult óntál ónkehely
szóköd lep meg eltűnő
hamuszínre vált a tej
hold fogy árnyak fala nő

kék napok közt éjszakák
kékek észre sem veszed
lombtavakban lomb a gát
csöndmezőn csöndút vezet

egybeolvadt volt és nincs
elsüllyedt a láthatár
kék lánggá lobbant a nincs
hold telik lehull a zár

Naenia

vége vége tust húzhatnál pára száll a tó fölé
szél babrál csikók nyakán lépést vált a csönd
oldatunk már köttetünk szavunk tűzé tengeré
válunk vassá ezüstté egy halál köszönt

Visszafelé

Csönd iszapútján a lábnyoma ép
itt járt az ügyetlen testvér
rossz evezőit a pernye se tudja
a meggy törzse se
kit mit keresnél

A szél a meggyfát megpödörte
a szeme könnyes ajka görbe
kis odvaiból kisöpörte a titkot
mint pihe szállt el hiába hívod
hiába hajtogatsz esti ígét

Keresed? keresheted bárhol
arctalan fénybe ficáncol
érthetetlen a hangja füzére
ne nézz utána ne fuss ki elébe
ne játssz vele dobj neki pár evezőt
és sorra kigyúlnak az égi mezők

Tizenkét válasz

szeretsz lélekkarodba vettél
megbékéltem leheletednél
megláttam rejtelmes ösvényem
elindultam sziklán örvényen
rossz lépésem igazítottad
zuhanó életem kifogtad
zuhogó könnyeid sikáltak
értem már csönded muzsikádat
értem haltál meg értem éltél
értél a Babilon vizénél
láttál gölemnek torzó testben
hagytál tudnom és tévelyegnem
szeretsz rózsát hoztál a kertbe
alma szőlő kél vetekevedve
árnyékot tartani ha az kell
együtt fakulni mint a pasztell

ájulni mint a makulátlan
merészség tavaszi sugárban
fehérség álmunk rejtekében
önkéntes vámon könnyű réven
felismertelek megbocsátasz
szólítottál szavam is válasz
izgágaságom nevetésem
segíts e földi keresésben

Az erdőn túl

szél harapja rossz pipádat
vasplatánok lombja csendül
mint a penge mint a semmi
félrefordul hold és csönd

visszájára fordul a szó
eltapossák megsiratják
mint gitárhúrt elbogozzák
felborul a rossz kosár

forgolódni kéne már
éj patája hó virágja
rontás hívás mondókája

Aratódal

futni ha tudnál
élni se tudtál
senyvedsz már bővizű mérgezett kútnál

félni se volt jó
ölni se hagytak
félbemaradtál rosszul kelt magnak

boldog ki hős lett
hagyd meg erősnek
vesztes vagy térj ki a vesztegetőnek

csontdobok szólnak
szívduda hangzik
vak napok üznek rossz aratókig

bor puha karján
álom fuvarján
bármibe kezdte Fortune balján

hogya akartad
rosszul akartad
üszkös kalászból érvek akadnak

szó fagy a sípba
szél fakad sírva
sajgó vetését betakarítja

Sírhatunk, barátaim

Visa,
csemete nyírfa
hallgatag szikla
széttépett dal

Visa!
hova lettél halk mosolyoddal
hova lett karodból az elevenség

A hullámok
a verset partra vetették
de nincs lélegzet-rendje ocsúdása
nincs ritmusa szívdobogása

Visa:
mozdulatait immár vissza
figyelmét fordulását vissza
nyírkérgét lombja zöldjét vissza
mert kellett visszaadta odaadta

a víznek
a sónak
a tengernek?

A könnyeknek

Bede Anna

Az aranyműves tenyerén
összemosódtak a betűk
fekete felhő jön felém
és pusztulás vár mindenütt
ha mondom Anna kegyelem
az almafák földre borulnak
nem hoznak termést csillagok
arany gyümölcsök éveink
irgalmas csöndbe visszahullnak -

Annácska, visszatérsz a tóba.
Tizenegy hattyú tart veled.
Csak ég, fenyves, csak csöndvizek,
csak napsugarak oltárodra.

Lessus

Még elhallgatnám hosszú napokig,
hogy csönd van a világban, elfogyott
a szorongás, a harsány indulat,
a *nincs miért*, mely sokszor elfogott,
a láz, a sietség, a lendület,
a görcsös mozdulat, hogy kezüket
jobban is foghatnók, foghattuk volna,
ha már világra hívtuk csodaként -

Még elhallgatnám, de hiányzik mégis
egy szégyellős mosolygás: valaki
messzire vitte súlyos pillantását,
könnyű járását, gyermektitkait.
Túl messze minden földi firtatáshoz
- ki mondaná, hogy végleg? -, végtelen
mezőkön sétál, csöndje fényt sugároz
(könnyet teremne), harmatot terem.

Aszály

eleven helyről a hangok
sejtelmes televénye közül
hiába élnél halnál
útfélre kerül a vers is

ajkakon mászik a pók
zöld nyálka ül a szemekre
lágymögé vegyülhet a rég
békén rohadó avarba

kérni talán de kitől
ringatni anyányi csöndet
sebek és ráncok aszály
alvad az ének

Mikor a hold leáldoz

Eddig el tudtam hessegetni.
Hatott rá vers és indulat.
Lenyűgözte a sóhaj, mint a pánya:
távol maradt, fényre, oldásra várva,
távol tőlem, és szabadon hagyott.

Most mindhiába írok, jajgatok,
keresem búverejét és a kellő
szívdobogást. Csak árny születik, megnő,
magasodik, mint rémes bizonyosság.

Mire se jó az ige; gúzsba fonják,
kínpadra vonják...: szétszakad a szó,
a hang, a vágyak hangtalan zöngéje,
sehol egy kút, lebukni gyökerére,
várni, de közel röghöz és imához
az azután. Mikor a hold leáldoz.

Hóbagoly

Félelmeidtől távol
fehér fohász világol:
könnyű, alaktalan.
Csatáztál a világgal,
pajzsodon vasvirág, gally
s a sárkány vére van:
a békesség fehér kuvik,
este ébred, melléd búvik,
hallgat a szerelemről.
Pihés csöndje virraszt, ha kell,
rossz álmod ellen átölel,
hóba és tűzbe göngyöl -
óhajtja vidám kedvedet,
s hogy titkon szólhasson veled.

Batyú

A vándorkönyv egy új lapja betelt.
Aláírások, kacskaringós percek,
arctalan tollvonások, idegen
tinta, vak kézjegy: rosszkedvű rovat.

Itt járt, itt ült. Kóstolta boromat.
Ellesett ezt-azt, titkot, mesterséget,
ha hagytam volna, még tán feleséget
is kért volna: Lisette vagy Boriska
félbögyösen ott volt mindig közel.

Itt járt, továbbment. Gyorsan elfelejtjük,
nem tartóztatjuk, kísérje az Úr:
mi már elszoktunk daltól, ismeretlen
pillantásoktól, vale, jó utat,
bezárunk ládat, szívet, kapukat.

Inga

Mint jó halál mint húsvéti ígélet
beköszönt ez a reggel hoz sötét
tömbök közé lebegő fényt fehérek
mozdulatok tárgyak titkok cserék
mert lesz valami semmiből is éled
kíméletlen mostból alvása szent
torzó szavaink egymás mellé érnek
elhagytak színt barátot idegent
szakad a part és újra visszatérünk
akármit véltünk éltünk semmivé tűnt
alaktalan a csönd bizonyossága
éber jelekkel utal önmagára
míg ébren vagy mert ébren vagy hazudsz
teszed magad illőnek lázadónak
polgárnak halnak tengernek hajónak
fának kígyónak

Hadikikötő

Olyan ez a várakozás, mint a jól ismert szavak köpenye,
már végre önmagát jelenti, s ha megkopott, úgy is *van*,
nem kell, de még mindig tart, nem akartuk, de
elkövetkezett -
Olyan ez, mint amikor nem nézünk oda, mert látjuk,
elfeledhetjük, mert tudjuk,
mert benne élünk, mert nála - mert mindennél -
úgyis hamarabb tűnünk el -
Nos, kikötő? Eloldozott már engem
Isten

Könyörülj

Most már a szürke, az ezüst, a nyers és az arany határán,
most már a búza és a bor kalásza-fürtje hasonlít rám,
most már a füstre, a hullámok mozdulatára hasonlítok,
nem keresek vigasztalást, sem pusztítót, sem boldogítót;
eltévedni a fény között, már soha vissza nem találni,
eltapostatni észrevétlen, megszűnni, lenni bárki-bármi,
most már választani lehet, mert nem haltál meg idejében,
játszik a teremő veled: a jutalmazó feledékeny,
a büntető közelben jár, figyelmeztet gyarló magadra,
a mágus percekét kaszál: ne feledkezz édes szavakba,
leheletnyi érintésekbe; a *nincs* láncával vesz körül,
vize tükrét összezavarja - tán a hajnalon könyörül,
tán a halk csókon, ölelésen. Ha mégis: mégsem.

-&-